

Izvorul Tămăduirii la ape binefăcătoare din țara noastră

De sărbătoarea Izvorului Tămăduirii, 21 aprilie, credincioșii participă în multe locuri la procesiuni către izvoare și ape cunoscute ca binefăcătoare, unde slujitorii săvârșesc slujba de Sfințire a apei după rânduiala din Vinerea Luminată. În Arhiepiscopia Buceureștilor, un astfel de izvor vindecător se află la Mănăstirea Ghighiu din județul Prahova, unde credincioșii vin astăzi, în zi de praznic, să ia apă sfințită și să se închine la Icoana Maicii Domnului „Siriaca”, aflată la această mănăstire.

Izvorul bine cunoscut de la Mănăstirea Ghighiu de lângă Ploiești a fost descoperit în chip minunat. În 1817, călugărul Agapie a venit aici de la Mănăstirea Cernica, căutând un loc prielnic pentru a înălța o mănăstire. Ațipind într-o livadă, a auzit în somn susurul unei ape care atunci a început să izvorască din pământ. Acest semn i-a adus încredințarea că locul este binecuvântat și potrivit pentru o zidire sfântă. Izvorul care a apărut se regăsește și astăzi în curtea Mănăstirii Ghighiu, unde este ridicat un agheasmatar.

Cel mai vechi izvor tămăduitor de la noi este considerat a fi la Mănăstirea Dervent din județul Constanța, iar acesta este legat de prezența Sfântului Apostol Andrei în Dobrogea. Potrivit tradiției, însetând în timpul unei călătorii misionare, Apostolul românilor a lovit cu toiagul o piatră din care a început să curgă o apă binecuvântată. Tradiția spune că aici a fost făcut un baptisteriu, unde au fost botezați strămoșii noștri daco-romani.

Având o tradiție mai nouă, dar foarte cunoscută în Muntenia, izvorul tămăduitor de la Biserica „Buna Vestire” din orașul Brăila atrage în fiecare an mii de credincioși, care consideră apele acestuia drept o binecuvântare mare de la Dumnezeu, mai ales că apa izvorăște în fiecare an prima dată la sărbătoarea Izvorului Tămăduirii. Apa minunată a fost descoperită în anul 1863, când s-a construit biserica din Brăila.

Unele izvoare tămăduitoare sunt legate de voievozii Țărilor Române, ele marcând episoade prin care aceștia și -poporul binecredincios au scăpat de boli, secetă, urgie și năvălirile dușmanilor. În legende populare românești se păstrează memoria unor diferite ape care s-au revărsat năprasnic peste invadatori sau care au potolit setea oastei românești.

La Mănăstirea Glavacioc din județul Argeș se află un izvor cu apă făcătoare de minuni. Acesta izvorăște de sub Altarul bisericii și iese la suprafață la poalele colinei pe care este așezată mănăstirea. Apa lui formează un mic lac. Prima minune consemnată s-a întâmplat aici cu Vlad Vodă Călugărul (1482-1496), care s-a vindecat prin apa izvorului de o boală de stomac.

Credincioșii care poposesc la mănăstire coboară astăzi și la „sfânta fântână cu apă pururea curgătoare și de minuni făcătoare”, după cum se arată în pisania mănăstirii. Tot în județul Argeș este și Biserica „Sfântul Ierarh Nectarie Taumaturgul”, din satul Vâlcelele-Crâmpotani, comuna Merișani, unde se află, potrivit tradiției, șapte izvoare tămăduitoare. Aici se spune că domnitorul Mircea cel Bătrân (1386-1418) a poposit cu oastea sa și au luat apă în timpul luptei de la Rovine pentru că celelalte ape erau otrăvite în fața oastei turcești.

Și la Mănăstirea Brâncoveni din județul Olt se află un izvor minunat, unde a fost vindecat domnitorul Matei Basarab (1632-1654). Într-o zi, pe când culegea flori, domnitorul s-a murdărit de pământ. A căutat o apă și, spălându-se, a văzut că s-a vindecat de bubele ce le avea pe mâini. S-a spălat apoi pe tot corpul și a scăpat de o boală de piele cumplită. În urma vindecării, Matei Basarab a refăcut Mănăstirea Brâncoveni.

Izvoare tămăduitoare se află și la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus,

Încă de la anul 1500, precum și la Mănăstirea Horăicioara din județul Neamț, despre care se spune că alungă seceta. Izvorul de la Hărăicioara a fost descoperit de Născătoarea de Dumnezeu. Minunea s-a petrecut în timpul stăreției arhimandritului Ermoghen Buhuș (1837-1877). Tradiția spune că mănăstirea nu avea sursă de apă, așa că toți călugării s-au zăvorât în chiliile lor și s-au hotărât ca 40 de zile să nu mănânce și să nu guste apă, rugându-se neîncetat pentru ca Dumnezeu să le plinească această lipsă. După 40 de zile, primul monah care a ieșit din chilie ar fi văzut-o pe Maica Domnului lovind cu toiagul chiar în locul unde este izvorul. De atunci, în fiecare an, la 14 septembrie, se săvârșește o minune: apa este binecuvântată și se dăredință la

ziarullumina.ro